

**Den danske Adels saakaldte Forfald i det
16.—17. Aarhundrede.**

En ved Dr. phil. G. Bangs Skrift: „Den gamle Adels
Forfald“ foranlediget Undersøgelse.

Af
Thiset.

At den danske Adel længe før Adelsvældens Ophor og Enevældens Indførelse befandt sig i udpræget Forfald, udtrykt ved aftagende Duelighed og Energi og dermed Haand i Haand gaaende Nedgang i Indflydelse og Anseelse, men tiltagende økonomisk Ruin, og ganske særlig betegnet ved et iøinefaldende uhyggeligt Svind saavel i Slægternes som i de enkelte Slægtmedlemmers Tal, er saa almindelig antaget og saa ofte gjentaget, at al Tvivl om Rigtigheden paa Forhaand har været udelukket. Vel har man gransket forgjæves efter en fyldestgjørende Forklaring af Aarsagerne til denne Elendighed; hverken den stigende Fattigdom, de — vel at mærke — efter Enevældens Indførelse forandrede Samfundsforhold, Adels ikke efter vor Tids hygieiniske Forholdsregler indrettede Levevis eller dens indbyrdes Indgiften o. s. v. o. s. v. strakte i saa Henseende til; men selve Forfaldet, Paa-

standen om, at Adelen i 1660 i Modsætning til en tidligere Tids Adel var en „udlevet, aandsfattig og characterløs Slægt“, stod lige urokkeligt til Troende. Nu har tilmed en ung dygtig Historiker til Emne for sin Doctordisputats sat sig den i høi Grad prisværdige Opgave gennem en Række statistiske Undersøgelser af det 16.—17. Aarhundredes Adels Levedygtighed, Ægteskabstilbøielighed, Forplantningsevne o. s. v. o. s. v. at oplyse, hvorledes den abnorme Udtynding af Adelen Rækker gik for sig, i den Hensigt ad denne hidtil uforsøgte Vei at finde den savnede Forklaring; men ogsaa dette Forsøg falder til Jorden, forsaavidt som disse Undersøgelser, paa hvilke der er anvendt al tænkelig Omhu og Flid, ikke have givet et til Hensigten svarende Resultat, og dog dæmrer der ikke selv hos denne unge Forsker den allerringeste Tvivl om, at Adelen jo alligevel befandt sig i Forfald. Skjøndt hans forskjellige Tabeller, hvad der ved den mundtlige Opposition paa Universitetet stærkt blev fremhævet fra den sagkyndigste Side, i Virkeligheden vise, at den gamle Adel, hvad Fødsler angaaer, besad en større Frodighed end det hele Samfund i Nutiden, at dens indbyrdes Giftermaal altsaa ikke kan have spillet nogen nævneværdig skadelig Rolle, og at de paa pegede Dødelighedsforhold ikke tyde paa sanitært Forfald, anstiller Forfatteren dog paa den sidste Side af sin Bog de samme kulsorte Betragtninger over den gamle Adels sørgelige Tilbagegang og elendige Kaar som dem, hvormed han indledede sit Værk.

Strax efter den første Gjennemlæsning af Dr. Bangs Bog stod det klart for mig, at det negative Udbytte, som han uddrog af sit flittige Arbejde, umuligt kunde være dettes endelige Resultat, og da nogle selvstændige Under-

søgelse, som jeg heraf tog Anledning til at anstille og senere omtalte ved den mundtlige Opposition, ere blevne i høi Grad støttede ved de Indvendinger, som fra anden Side ere blevne fremsatte (jvf. Directeur M. Rubins fortræffelige Anmeldelse i Hist. Tidsskr. 7. I 216 ff.), skal jeg her gjøre udførligere Rede for dem til videre Prøvelse og Bedømmelse; endnu engang med Tak erkjendende, at ene Dr. Bangs Arbeide har givet Stødet til deres Fremkomst.

Egentlig anføres der i „den gamle Adels Forfald“ kun to Beviser for, at Adelen i det 16.—17. Aarh. befandt sig i en Forfaldsperiode, men de tale til Gjengjæld ogsaa saa meget høiere — tilsyneladende. Det ene er en i F. Barfods „Danmarks Historie fra 1536—1670“ IV S. 1434 trykt Fortegnelse over de i Tidsrummet 1559—1648 uddøde danske Adelsslægter; det andet, der rigtignok snarest vidner om Tiden efter den af Forf. behandlede Periode, er en Opgjørelse, hvorefter den egentlige danske Adel 1655 talte ca. 2000 Medlemmer, medens der nu formentlig kun lever 900 à 1000 Personer af gammel dansk Adel.

Om den første Fortegnelse, for hvilken jeg til en vis Grad bærer Ansvar, bemærker Dr. Bang med Rette, at den hverken er feilfri eller udtømmende; den blev nemlig, saavidt jeg nu mindes, flygtig sammenskrevet en ledig Aftenstund til Besvarelse af en skriftlig Forespørgsel fra F. Barfod om det omtrentlige Tal paa de i nævnte Tidsrum uddøde Adelsslægter, og jeg havde da ikke mindste Anelse om, at denne Fortegnelse skulde komme til at foreligge trykt, langt mindre, at den skulde nyde

den ufortjente Ære at blive taget til Udgangspunkt for en hel Doctordisputats om Adelen's Forfald. Det til Barfod opgivne Tal, 94 Slægter, er da ogsaa, som det siden vil sees, for lavt; 102 vilde have været rigtigere — og have gjort Fortegnelsen endnu mere veltalende!

Det er nu ikke saa underligt, at Alle, jeg selv ikke undtagen, have anseet for givet, at en Afgang, som i Løbet af 90 Aar bortrev over en Trediedel af den hele, paa et givet Tidspunkt eksisterende danske Adel, maatte være abnorm. Antallet af de 1536 levende gamle Adelslægter udregnes nemlig af Dr. Bang til 240, idet der angives at have levet 100 Slægter 1660 og i Mellemtiden fra 1536 at være uddød 140 Slægter.

Til en Begyndelse er nu dette Regnestykke ganske betydeligt misvisende.

At den gamle danske Adel i 1660 kun talte 90 à 100 Slægter, udleder man af det i Suhms Saml. 2. II 149 ff. trykte Mandtal over Adelen 1655. Rigtignok indeholder dette Mandtal 139 Slægter, men af disse vrages de 47, fordi de vare nylig indvandrede eller ialtfald ikke knyttede tilstrækkeligt til den ældre Nobilitet til at kunne kjendes værdige til Hædersnavnet „Gammel dansk Adel“. Den her senere meddelte Tilgangsliste (Bilag 3) vil vise, at disse 47 Slægter opveie al den Tilgang af nye Slægter, som Adelen havde havt fra 1550 til 1660. Heraf udleder jeg en Oplysning, som Dr. Bang, forekommer det mig, burde have givet med rene Ord paa en af sin Bogs allerførste Sider, nemlig, at han — bevidst eller ubevidst — kræver, at en Æt i 3 à 4 Slægtled eller ialtfald i 110 Aar har henhørt til den danske Adel, før den kan tælles med til gammel dansk Adel. Men den Reduction, han saaledes foretager i Adelsmand-

tallet 1655, den glemmer han at foretage i sit Regnestykkets øvrige Factorer. Hverken i hans egen Beregning af de 1536—1660 uddøde Slægter eller i min Fortegnelse for 1559—1648 er den anvendt. Skeer det, saa vil af de 147 Slægter, der i Virkeligheden uddøde 1536—1660, mindst de 42 udgaae af Regnestykket, saa at der altsaa 1536 kun kan have levet 205 Slægter, og selv dette Tal skal endda betydelig reduceres, da det er selvindlysende, at fordi en Slægt var „gammel“ 1660, saa er dermed langt fra givet, at den ogsaa var det 1536.

I Grunden staae vi vel her overfor en Feil, som vi Alle hidtil have gjort os skyldige i ved Sammenligninger mellem Fortidens Adel og Nutidens. Den Første have vi tænkt os i dens Egenskab af Uradel som eksisterende fra Arilds Tid, uanseet hvor lidt eller hvor meget vi kjende til de enkelte Slægters Forhistorie, og saa have vi endda ubevidst undermuret, om jeg saa maa sige, disse Slægters egen Ælde med de 240 Aar eller mere, som nu ere forløbne siden deres Uddøen, hvorimod den nyere Adel ikke blot maa undvære al saadan Undermuring, men endogsaa enhver Art af ukjendt Urælde og alene regnes fra de Dage, som dens Adels- eller Naturalisationspatenter anwise den. For ret at stille dette Forhold i fuld Belysning behøver jeg kun at henvise til, at Dr. Bang (S. 111) ikke medregner Slægten Reedtz blandt gammel dansk Adel, skjøndt den nu i 300 Aar uafbrudt har hørt til den danske Adel¹⁾, formodentlig fordi denne endnu blomstrende Slægt kun tæller med paa Tilgangssiden, hvor Forfatteren strengt maaler med 1660 som Udgangspunkt og altsaa kun kan betragte Reedtz'erne

¹⁾ Peter Reedtz den Ældre traadte 1572 i dansk Tjeneste.

som en for ikke 90 Aar siden indvandret Slægt; men paa Afgangssiden er uforvarende medregnet Slægter som Serlin, adlet 1529, uddød 1587, og Uldsax, hvis hele Stamtræ bestaar af 3 Led, Fader, Søn og Sønnesøn; her maa visselig et Par Øine til fra 1897, for at disse Slægter kunne tage sig ud som gammel Adel. Ja, jeg troer saa sandt, at hertil ogsaa henregnes den berygtede Erik Munk til Hjørne, thi ellers veed jeg ikke, hvem den enlige Selvmorder kan være, som figurerer i en af de mange Tabeller (S. 37). Han blev som bekjendt adlet 1580 og hængte sig i Fængslet paa Dragsholm 1594¹⁾, og det 14 Aars Adelskab skal henregnes til gammel dansk Adel!

I det Hele taget viser allerede Dr. Bangs Navnefortegnelse S. 110 ff., der henregner til gammel dansk Adel saa fremmede Slægter som Below, Paslick, Pachs, Ramel, Spiegel og Svave, hvor vanskelig det er at gennemføre en Sondring mellem gammel og ny Adel. Det maa derfor være mig tilladt foreløbig at skyde denne Sondring til Side og holde mig til, at den hele danske Adel ved Aar 1660 efter den af Dr. Bang gjengivne Opgjørelse talte om ved 150 Slægter; lægger jeg hertil de i Tidsrummet 1536—1660 i Virkeligheden uddøde 147 Slægter og fradrager de i samme Tidsrum tilkomne 49 nye Slægter, bliver Resultatet, at der 1536 levede 248 Slægter, vel at mærke, ikke blot af gammel, men ogsaa af dengang ny Adel.

Spørges der nu, om denne rene Afgang af 147

¹⁾ Erik Munk havde ganske vist en Søn, den bekjendte Grønlandsfarer Jens Munk, men hverken denne selv eller hans Afkom henregnedes til Adelen. sagtens fordi Erik Munk var gift i ufri Stand.

Slægter i 124 Aar eller imellem 11 og 12 Slægter i hvert Aarti da ikke er saa abnorm stor, at den betegner en udpræget Forfaldsperiode i den dalevende Adel i Mod-sætning til før og senere, vil det til Besvarelsen være nødvendigt at udvide Undersøgelserne ganske betydeligt, paa den ene Side tilbage f. Ex. til Aar 1400, paa den anden Side frem til Aar 1897, men dette lader sig for den ældste Periodes Vedkommende selvfølgelig kun gjøre paa den Maade, at vi regne med den Adel, som vi kjende, uden mindste Hensyn til, at der dengang kan have levet Slægter, om hvis Tilværelse ethvert Spor forlængst er gaaet tabt, for ikke at tale om ukjendte Fortidsled af senere opdukkende Slægter. Dels unddrage disse Taagebilleder sig enhver statistisk Undersøgelse, dels have de ikke nogen berettiget eller væsentlig Andel i vor Opfattelse af Adelen. Altsaa regnes Uradels-Slægternes Tilværelse først fra det Aar, da hver enkelt Slægts tidligst opdukkende Medlem første Gang nævnes, de øvrige Slægter naturligvis kun fra Aaret for deres danske Adels- eller Naturalisationspatenter. Paa lignende Maade be- tragtes de Slægter, hvis Uddøen ikke nøiagtigt kan efter- vises, som uddøde i det Aar, da et mandligt Medlem af dem sidste Gang nævnes. De Embedsmands-Slægter, som i Henhold til de kongelige Betjentes Privilegier af 1679 erhvervede Vaabenbrev uden egentlig Optagelse i Adelstanden, ere her medregnede til Adelen, nærmest fordi deres Særstilling i Tidens Løb er gaaet i For- glemmelse¹⁾. Derimod har jeg her, hvor Talen kun er om „Slægter“, udeladt de i det 15. Aarh. endnu ret

¹⁾ Jeg haaber i en nær Fremtid at kunne fremlægge en Rede- gjørelse af dette hoist eiendommelige, men lidet paaagtede Forhold, der netop for Tiden har actual Interesse.

hyppigt forekommende Løsgængere o: enkelte Adelspersoner uden kjendte Forfædre, Efterkommere eller Vaabenfæller; til Gjengjæld har jeg paa lige Maade udeladt alle senere i Adelstanden ophøiede Personer, der ere døde uden at efterlade sig Sønner. Jeg troer derved ikke at forurette Fortid paa Nutids Bekostning eller omvendt; der er nok af dem i begge Leire.

Efter den her som Bilag 1 trykte Fortegnelse har der, saavidt jeg kan godtgjøre, Aar 1400 levet 242 forskellige, i Danmark bosatte Adelsslægter. Af Bilag 2 vil sees, at der i Tidsrummet

1400—1449	er afgaaet	50	Slægter,
1450—1499	- —	85	—
1500—1549	- —	51	—
1550—1599	- —	67	—
1600—1649	- —	54	—
1650—1699	- —	51	—
1700—1749	- —	50	—
1750—1799	- —	55	—
1800—1849	- —	54	—
1850—1897	- —	25	— .

Der er altsaa i de sidste 500 Aar uddød eller ialtfald forsvundet ialt 542 Slægter, gennemsnitlig een aarlig eller omtrent 11 for hvert Aarti, og fraregnet et Maximum af 17 for Perioden 1450—1499 og et Minimum af 5 for Tiden efter 1850 følges dette Tiaarsgennemsnit med en virkelig slaaende Regelmæssighed i de ovenangivne Perioder paa 50 Aar, nemlig 10, 17, 10, 13, 11, 10, 10, 11, 11 og 5. I det Tidsrum 1536—1660, som Dr. Bang beskæftiger sig med, uddøde der, som alt anført, 147 Slægter; Tiaarsgennemsnittet var altsaa 11,9, det vil sige, saa ubetydeligt over det normale, at det sandelig er for-

staaeligt nok, at denne ringe Forøgelse ikke skinner frem af hans statistiske Opgjørelser. Et forud liggende Tidsrum, 1470—1509, burde langt snarere betegnes som Adelsens Forfaldsperiode; thi her overskrides Aartiets Gjennemsnitstal 11 ganske betydeligt, idet der 1470—1479 afgaaer 20, 1480—1489 ogsaa 20, 1490—1499 23 og 1500—1509 16 Slægter. Det kunde være ganske interessant at efterspore, om denne ekstraordinært store Afgang af Adelslægter skyldes de vedholdende Krigstog til Sverig i dette Tidsrum, om ikke directe, ved at Ungdommen faldt i Krigen; thi i den Retning har man, forekommer det mig, noget overvurderet Krigenes Indflydelse — Udenlandsreiserne senere gjorde vistnok langt større Fortred —, saa derimod indirecte ved, at Rusttjenestens Byrder paa en Tid, da Grændserne imellem Smaaadelen og Selveierbonden endnu ikke vare noie afsatte, tvang en Del af den førstes Slægter ud af Adelsens Rækker, Afgangslistens Navne tale ialtfald ikke mod denne Formodning. De følgende Aarhundreders Krige havde af flere Aarsager ikke denne Virkning.

En Adel, der 1400 kun talte 242 Slægter, har i de følgende Aarhundreder en Afgang af 542 Slægter! Hvorledes vilde det have været muligt, om ikke denne Afgang havde været ledsaget af en rigelig Tilgang af nye Slægter? Men denne Tilgang, som nødvendigvis maa være af den allerstørste Betydning for Adelsens Bevarelse, har Dr. Bang uheldigvis ganske forbigaaet i sine Undersøgelser, formodentlig fordi han kun helligede den gamle Adel sin Opmærksomhed; Tilgangen kunde selvfølgelig ene bestaae af nye Slægter. Herved er imidlertid den flittige Forsker gaaet glip af en Opdagelse, der sikkert vilde have vendt fuldstændig op og ned paa hans Bog.

Den som Bilag 3 trykte Tilgangsfortegnelse er nu i mine Øine fuldt saa interessant som Afgangslisten.

Der svarer nemlig til Afgangen

50	for 1400—1449	en Tilgang af 72 hidtil ukjendte Slægter,
85	- 1450—1499	- — - 52 — — —
51	- 1500—1549	- — - 41 — — —
67	- 1550—1599	- — - 27 — — —
54	- 1600—1649	- — - 15 — — —
51	- 1650—1699	- — - 63 — — —
50	- 1700—1749	- — - 59 — — —
55	- 1750—1799	- — - 107 — — —
54	- 1800—1849	- — - 55 — — —
25	- 1850—1897	- — - 15 — — —

Overfor den samlede Afgang af 542 Slægter staaer altsaa en samlet Tilgang af 506 nye Slægter, gennemsnitlig 10 i hvert Aarti, men her falder dette Gennemsnit rigtignok ikke med Afgangens Regelmæssighed; i hver af de ovennævnte 50-Aars Perioder er det nemlig: 14, 10, 8, 5, 3 og saa (efter 1650) 13, 12, 22, 11 og 3. For Tiden 1400—1536 møde vi altsaa et Tiaarsgjennemsnit af 11,5, for 1660—1897 af 12,4, men fra 1536—1660 kun — 4,5. Medens i det 15. Aarhundrede, da Adelen maa antages væsentligst at have rekruteret sig selv, Tilgangen, 124 Slægter, nogenlunde udfylder Afgangen, 135, saa tilstoppes Fornyelsen, hvortil nu i hvert enkelt Tilfælde udkrævedes en kongelig Naadesakt, i de følgende Tidsrum i en stedse stigende Grad lige til Ænevældens Komme, og heri, kun heri, ligger Aarsagen til Adelens forandrede Præg før og efter Ænevældens Indførelse. Dennes Trang til at omgive sig med en ny, af den afhængig Adel aabnede atter de tilstoppede Sluser videre end nogensinde tilforn, og dog

er det først efter, at Indfødsretsloven af 1776 havde foranlediget en omtrent samtidig Naturalisation af henved 50 efterhaanden indvandrede Slægter af fremmed Adel, at den danske Adel atter gjenvinder sit normale Antal af noget over 200 Slægter.

Af de hosfødiede Til- og Afgangslister kan udregnes, at Adelen, der 1400 talte 242 Slægter, 1499 bestod af 231, 1599 af 181, 1660 af 131, 1699 af 154, 1799 af 215 og endelig 1897 af 206 Slægter.

For den fuldkomne Rigtighed af disse Tal tør jeg naturligvis ikke indestaae; allerede den usikre Anvendelse af Ordet „Slægt“ kan jo indvirke paa Beregningen. Medens jeg f. Ex. tæller Fasti, Skram og Splid sammen til een Slægt, men derimod deler Friis'erne i 3 forskjellige Slægter, ville Andre rimeligvis gjøre modsat, men det er naturligvis ikke overalt (Hvas, Munk, Glambek o. s. v.), at Differencen som i det citerede Exempel ophæver sig selv. Endvidere vil man sandsynligvis hist og her kunne føre en Slægt længere tilbage i Fortiden eller følge den længere frem mod Nutiden, end jeg har formaaet, hvoraf dog kun vil kunne opstaae en temmelig betydningsløs Forskydning af disse Slægters Plads i Listerne. Værre bliver det naturligvis, om man kan paavise hele Slægter, som jeg ikke kjender eller i hvert Fald har forglemt at medtage; men stort kan dette Tal ikke blive. Tallenes Rigtighed lader sig nemlig helt vel kontrollere. Vi have den store Reces 1536, der er trykt i Krag og Stephanius: Christian III's Historie I S. 495 ff. Den indeholder 173 Slægter, men mangler 62 (jvf. Bilag 4), vistnok nærmest fordi disse Slægter til det givne Tidspunkt ikke talte her i Landet hjemmeværende Medlemmer af Mandkøn, der havde naaet Myndighedsalder; Slægterne vare ialtfald

dengang og senere til. Adelen 1536 skulde altsaa have udgjort 235 Slægter. Til- og Afgangslisterne gav 231 Slægter i 1499, lægges hertil Tilgangen af 38 nye Slægter¹⁾ 1500—1536 og fradrages den fra 1500—1535 stedfundne Afgang 40 Slægter, faaer man ud, at Adelen 1536 kun bestod af 229 Slægter. Recessen indeholder imidlertid en hallandsk Adelsmand Oluf Lauridsen (Green) og en holstensk Pogwisch, som mangle i Listerne, da den Førstes Afkom forblev i Norge og den Sidste ikke efterlod sig Afkom her i Landet, samt fire „Slægter“: Stensbæk-Ætten (Jens Hansen af S.), Haard (Staffen Olsen), Skenk og Borre, som heller ikke ere medtagne i Listerne, da jeg hverken kjender deres Forfædre eller eventuelle Efterkommere. Herved reduceres Recessens 235 ogsaa til 229 Slægter.

I Danske Cancellis Indkomne Sager for 1584 findes en Række Tilsigelser til Hyldingen s. A., saavidt skjønnes kan, udstedte til alle dalevende, myndige, danske Adelsmænd. Jeg har sammentalt disse noget udviklede Lister og faaet ud, at de indeholde 182 Slægtnavne, til hvilke maa lægges 27 af lignende Aarsag som for Recessens Vedkommende manglende Slægter (jvf. Bilag 5) og fradrages 9 Slægtnavne for ikke Slægt stiftende Adelsmænd (Bockholt, Bommelberg, von Dohna, Durham, Green, Gyngge, Hobe, Lepel og von Qualen); der har altsaa dette Aar levet lige 200 Slægter. Ogsaa her give Til- og Afgangslisterne ganske samme Tal; naar der til de 181 Slægter for 1599 lægges den mellem 1584—1599 stedfundne Afgang af 25 og fradrages de 6 fra 1585—1599

¹⁾ Den 39. Slægt, Rosengjedde, blev først adlet samtidig med Recessens Udstedelse, nemlig 25. Oktober 1536, og findes derfor ikke i den.

tilkomne nye Slægter, bliver Tallet for 1584 ogsaa 200 Slægter.

En tredie Prøve tilbyder det ovenomtalte Mandtal 1655, der naturligvis ogsaa er opsat i Anledning af den da forestaaende Hylding. Som Bilag 6 udviser, optæller jeg dets Slægttal til 138¹⁾, men herfra maa drages 26, der dels ere norske (Bagge, Galtung, Handingmand, Movadt, Nettelhorst, Rytter (ny), Schionnebølle og Teiste), dels fremmede eller ikke Slægt stiftende Adelsmænd (Blome, Blücher, Breda, von Dehn-Rothfelser, Fircks, von Howen, von Kratsch, Kurzer von Reichelsdorf, Lowenklaue, von Marschalek, Pentz, Plato, Regensberg, Rohr, Sachs og von Tinhusen), og derfor mangle i Til- og Afgangslisterne, samt endelig Bryske og Norman de la Navité, der ere optagne i Mandtallet, skjøndt de kort forinden vare uddøde paa Mandslinien, hvorimod maa tilføies de her paa Bilaget opførte 24 Slægter, som mangle i Mandtallet, skjøndt de dengang endnu vare til paa Mandslinien. Det virkelige Slægtantal 1655 er da 136. Lægges nu til det af Til- og Afgangslisterne for 1660 fremgaaede Antal 131 de 7 fra 1655—59 uddøde Slægter, von Aschersleben, Breide, Tridie-Slægten, Uldsax, Kid-Krag, Munk af Veibjerg og Galde²⁾, og fradrages de to i samme Tidsrum i den danske Adel optagne Slægter Schack og Charisius, naaes nøiagtig det samme Tal 136.

Endelig kan anføres, at en Optælling paa Grundlag af Adels-Aarbogen 1897 vil vise, at de paa Mandslinien

¹⁾ Naar Andre faae 139, kan dette hidrøre fra, at jeg tæller Banner og Hog for een Slægt (jvf. forøvrigt de i Bilaget rettede Feil i Mandtallets Navne).

²⁾ De ogsaa 1655 uddøde Slægter Griis af Halland og Mylting ere alt udeladte i Mandtallet.

levende, til dansk Adel hørende Slægter (jvf. Bilag 7) udgjøre 208, hvorfra gaaer to „norske“ Slægter Galtung og Knagenhielm, der ikke findes i Til- og Afgangslisterne; saavel disse som Aarbogen give da begge samme Tal for den nulevende Adel: 206 Slægter. Jeg tør derfor nok fastholde, at de som Bilag her trykte Lister give en ret nøiagtig Fortegnelse over den danske Adels Slægter fra Aar 1400 med deres Tilgang og Afgang til Nutiden, forsaavidt naaet til vor Kundskab. I dette Tidsrum er Adelen altsaa factisk kun bleven 36 Slægter færre, og vil Fremtiden ikke byde den værre Kaar end Fortiden, har det endnu lange Udsigter med Adelenes Uddøen eller blot dens numeriske Forfald.

Selv om man altsaa maa indrømme mig, at der ikke har været nogen abnorm Afgang blandt Adelen i det 16.--17. Aarhundrede, vil der dog sikkert blive reist den Indvending, at jeg, ved at sammenblende „gammel“ og „ny“ Adel, har forvansket den Opgave, som Dr. Bang havde stillet sig, og man vil fremhæve, at der dog er en himmelvid Forskjel paa den ærværdige gamle Adel fra Aar 1400 eller blot 1660 og saa Nutidsadelen, hvis danske Adelskab for den største Dels Vedkommende skriver sig fra de sidste 200 Aar; at vi ikke kjende de gamle Slægters Forhistorie ret langt tilbage, udelukker ikke, at de selv i sin Tid have vidst langt bedre Besked, hvorfor det er ganske uberettiget at begrænse, som her er sket, deres Fortid tilbage til det tilfældige første Aarstal for deres Existents, som er naaet til vor Viden; Fortidens Adel havde, selv i sin Samtids Øine, et ganske anderledes berettiget Præg af „gammel“ end det, Nutidens Adel frembyder.

Ja, mulig er det ganske vist, at Adelen, neppe 1660,

men Aar 1400 har ligget inde med lignende genealogiske Curiositeter som hine ærværdige islandske Stamtræer, der naae helt op til selve Fader Odin og kun undtagelsesvis tage til Takke med Kong Skjold som Stamfader. Vi vide jo, at den svenske Slægt Baat kunde opstille sin Ahnerække, Led for Led, tilbage til Regner Lodbrog, og at den fra Rusland til Sverig indvandrede Slægt Aminoff endog mener sig at stamme ned fra de gamle Pharaoner i Ægypten. Imidlertid er der i vore Slægtebøger kun bevaret yderst faa Spor deraf, ikke at tale om, at Historikerne kun trække paa Smilebaandet ad slige Traditioner. Snarere vil jeg paastaae, at Adelen gjennemgaaende ikke selv havde saa nøie Rede paa sin Fortidshistorie, som vi nu have, ialtfald ikke den i det 16.—17. Aarhundrede levende Adel, thi i al Beskedenhed tør jeg rose mig af ved Hjælp af gamle Dokumenter at have løst flere end een genealogisk Gaade, overfor hvilken det 16.—17. Aarhundredes Slægtebøger stod aldeles raadville. Der var naturligvis Undtagelser. Gamle Peder Dyrskøt har saaledes til os bevaret Beretningen om, hvorledes en vis Niels Persen til Egebjerg (af Slægten Skovgaard), efter at han af Nødværge havde dræbt Præsten i Ullits, 1470 blev forfulgt af Bispen og da for denne og de bedste Bygdemænd opremsede følgende eiendommelige Forsvar: „Min Fader Peder Stigsen kjende I nu, som I lidet ansee imod hans Forfædre ligesom mig; hans Fader var Stig Nielsen, hans Fader var Niels Stigsen, som bygte Egebjerg for sit fædrene Gods i Jylland, hans Fader, Stig Pedersen, Hovedsmand for Vendelbo Skibrede, lod Ingen træde paa sig. Hans Fader var Hr. Peder Jørgensen, hans Fader var Hr. Jørgen

Stigsen, hans Fader var Hr. Stig Tagesen, hans Fader var Hr. Tage Ebbesen, som var rige Hr. Ebbe Skjalmsens Søn, som raadte over al Sjælland i Kong Svends Tid. Jeg havde mit fædrene Blod, jeg maatte jo gjøre Nødværge og ei lade mig træde paa.“ Her have vi ganske vist en Genealog, som 1470, altsaa sagtens alene efter mundtlig Tradition, kjendte sine Forfædre 300 Aar tilbage i Tiden, — mærkelig nok forresten, at han ikke tog det sidste Trin med til selve Skjalm Hvide —, men een Svale gjør ingen Sommer, og forøvrigt beviser netop dette Exempel Rigtigheden af min Paastand, thi for-gjæves vil man i Slægtbøgernes Meddelelser om Slægten Skovgaard søge Antydning af dennes Nedstamning fra Skjalm Hvide. Da Slægtbøgerne ere saa daarligt underrettede, tør vi sikkert gaae ud fra, at i en tidligere Tid, da Skrivefærdighed, end ikke for Høiadelens Vedkommende, var Hvermands Eie, indskrænkede Slægtraditionen sig i Regelen til 3 à 4 Slægtled. Selv i vore Dage, da Kjendskab til Fortiden er ganske anderledes let tilgængelig end fordem, rækker, endog blandt høit dannede, ellers kundskabsrige Mennesker, Ens Viden om egne Forfædre sjeldent stort længere, hvor da ikke en særlig genealogisk Interesse gjør sig gjældende.

Der er nu desuden særlig Grund til at vrage en indbildt Forhistorie, som hverken existerede i Adelen egen Bevidsthed dengang eller i vor nu. Grændserne mellem Fri og Ufri, Adel og Bonde, vare i det 15. Aarh. endnu meget ubestemte. Selv lige op til Aar 1500 kunde en ringe Landstings skriver uhindret skyde sig ind i Adelen, ja erhverve sig en Rigsraads og Rigskanslers fremragende Værdighed, saa at alt hans nærmeste Afkom henregnedes

til Høiadelen¹⁾. Slægtebøgerne tie helt herom, forsættlig eller uforsættlig: intet Under derfor, at senere Tider have henregnet samme Slægt, Ætten Arenfeldt, til den gamle Adel; det skyldes ene en tilfældig Bevaring af en Række gamle Dokumenter med tilhørende Sigiller, at det er lykkedes at fremdrage denne simple Forklaring af, at ikke et eneste Medlem af Slægten Arenfeldt kjendes før Rigskansleren selv. Hans Samtid har dog sikkert ikke regnet ham og hans Slægt for „gammel“ Adel.

Men hænger det saaledes sammen med en Høiadels-Slægt som Arenfeldt'erne, ligger det rigtignok nærmest at gjette paa, at Grunden til, at vi ikke kjende talrige i det 15.—16. Aarhundrede opdukkende Smaaadelsslægter som Dresselberg, Straale, Orning, Rytter o. s. v. o. s. v. i tidligere Tid, ikke er den, at gamle Familiedokumenter og Familietraditioner ere gaaede tabte, men simpelthen den, at disse Slægter tidligere kun vare Selveierbønder uden Skjold og Hjelm. Slægtebøgerne skulde vel vogte sig for at give Oplysning herom, selv om de hist og her ikke godt kunne have været uvidende derom. De lavede hellere et Par fingerede Slægtled for at sikre sig mod Lacuner i eventuelle Ahnetavler, — thi at tjene til Opstillingen heraf var jo deres nærmeste Formaal — uskyldige Bedragerier, der dog ikke alle gjøre saa ringe Fortred, som hin „Jernskjæg“ Ahnetavle fra Tiden ved 1700, der blandt sine Led tæller den gamle hæderlige Pebersvend, Kansleren Johan Friis, hvem den ovenikjøbet gifter med en Fru Sidsel Markdanner, altsaa ind i en paa Kanslerens Tid endnu slet ikke eksisterende Slægt²⁾.

¹⁾ Jvf. Pers. Tidsskr. 2. V. 202 f.

²⁾ „Min Farmoders Morfader var Erlige og Welbyrdige Mand Johan Fris till Hesselager, Ridder, Danmarkis Riges Raad og Causler

Der er altsaa al Grund til med Hensyn til Adelslægternes Ælde at begrænde os til vor virkelige Viden; gjøres der end derved hist og her Uret mod en gammel Slægt, saa maa det ikke glemmes, at ogsaa mangen en Nutidsslægt, som f. Ex. Bardenfleth, Barner, Bartholin, Bornemann, Hedemann, Krogh o. s. v. o. s. v., har en lang og ærefuld Fortid i dansk Tjeneste, som der her aldeles ikke bliver taget Hensyn til, fordi disse Slægter dengang endnu ikke havde erholdt det officielle Stempel paa deres danske Adel. Bardenfleth'erne f. Ex. kom alt i det 17. Aarhundrede, ja maaske før, i dansk Tjeneste, men deres danske Adel regnes her kun fra — 1871.

Skal nu alligevel en Sondring mellem gammel og ny Adel foretages, da maa selvfølgelig samtlige Slægter skæres over een Læst. Aaret, hvorfra vi regne tilbage, maa kun for de nulevende Slægter være 1897, for alle andre derimod det Aar, da deres Historie er bleven afsluttet: sidste Mands Død eller Forsvinden af Adelen. Der kan saa disputeres om, hvor Grænsen mellem „gammel“ og „ny“ skal sættes; jeg vælger de 110 Aar, som Dr. Bang har givet mig Anvisning paa, fordi jeg har et stærkt Indtryk af, at Fortidens Adel slet ikke taaler et videregaaende Krav.

Altsaa er i de hosføiede Lister: a) over Adelen 1400 de Slægters Navne trykte med spærret Skrift, hvis Historie jeg kjender tilbage til 1290 eller før, af 242 er der

og Befallingsmand paa Kiøbenhavns Slott. Min Farmoders Mormoder var Erlige og Welbyrdige Frue Fru Cicilla Marekdanner till Owergaard, som var Erlige og Welbyrdige Mands Axell Marekdanner till Overgaard, Befallingsmand paa Aalborg-hus, og Erlige og Velbyrdige Frue Fru Inger Hvitfeldt derres Daatter“ (Klevenf. Dokumenter til Slægten Jernskjæg).

kun 33, b) i Listen over Adelen 1536 de, hvis Historie mindst rækker tilbage til Aar 1426, af 235 de 137, c) i Listen over Adelen 1655 de, hvis Historie som dansk Adel begynder 1545 eller før, af 162 de 97, og endelig d) af den nulevende Adel de, der før 1787 ere blevne dansk Adel, af 208 de 146. Følgelig har den danske Adel ingensinde før talt saa mange gamle Slægter, som den gjør for nærværende Øieblik. Af hver 100 Slægter var nemlig 1400: 13, 1536: 58, 1655: 60 og 1897: 70 gammel Adel. Fastholder man, som man bør det, at f. Ex. den nulevende, 1712 adlede Slægt von der Maase for os er fuldt saa god gammel dansk Adel som f. Ex. Ætten Oxe, hvis Historie begynder 1408 og ender 1577, var det i sin Samtids Øine, bliver der altsaa slet ikke Tale om, at selv den „gamle“ Adel nogensinde har været i Tilbagegang eller i Forfald, langt mindre er uddød. Men denne Anvendelse af Ordet „gammel Adel“ er sagtens ny for Dr. Bang, ligesom den er det for mig selv; kun et Øieblik var han inde paa dette rigtige Spor, da han (S. 6) sigtede Adelsmandtallet 1655, men siden har han vistnok aldeles tabt det af Syne og er vendt tilbage til den tilvante Betragtning af Ordene „gammel“ og „ny“, nemlig, at Adelen før 1660 i sin Almindelighed er den „gamle Adel“ og den efter 1660 tilkomne den „nye Adel“. Dette slutter jeg, som alt antydet, af den af ham (S. 110 ff.) leverede Fortegnelse over de Slægter, han har benyttet til sine statistiske Beregninger, og den maa man altsaa lægge til Grund, naar man vil undersøge og bedømme disse mere eller mindre calculatoriske Beregningers Værdi. Herpaa skal jeg nu ikke indlade mig; dels har Directeur M. Rubin belyst dem tilstrækkeligt i sin oven citerede Anmeldelse, dels have disse Be-

regninger ikke ringeste Interesse i Øieblikket for mig; thi skal Erhvervelsen af Egenskaben „gammel“ være totalt afsluttet 1660 eller rettere sagt 1550, er det nu for mig den naturligste Sag af Verden, at Antallet af „gamle“ Slægter efter 350 Aars Forløb er svundet ind til en ringe Brøkdæl. Der er ikke mere Føie til at fortabe sig i vemodige Drømmerier i den Anledning end til at jamre over, at af disse Slægter selve de fortræffelige Mænd, som levede 1550, nu 1897 ikke leve længere. Men følgelig er der heller ikke den ringeste Anledning til at forbauses over, at denne lille Kreds af „gamle“ Slægter, der altsaa var dømt til kun at kunne forringes, men afskaaret fra al Tilgang, at den 1897 kun talte 950 à 1000 enkelte Medlemmer, medens den 1660 mentes at have talt 2000. Hvis Dr. Bang havde gjennemtænkt sit Regnestykke, vilde han have opdaget, at den „gamle“ Adel meget vel kan taale Sammenligning med den øvrige Befolkning i Henseende til Formering. Jeg holder mig her til Dr. Bangs egen Navneliste¹⁾), gaaer ud fra, at den

¹⁾ Apropos! En ærbødigst Henstilling til de Herrer Historikere om, saa meget som muligt at holde Slægtnavne udenfor den Omkalfatring og Bessermachen, som vi nu kalde forbedret Retskrivning. Dette gjælder først og fremmest nulevende Slægters Navne; naar disse Slægter igjennem flere Slægtled have fastslaaet en fælles Stavemaade af Navnet som f. Ex. Brockenhuus, Huitfeldt, Rosenkrantz, o. s. v., Stavemaader, der ere i god Samklang med Fortidens, hvorfor skulle vi Historikere saa absolut indføre Brokkenhus, Hvitfeld, Rosenkrans; borgerlige Slægters Navne respecteres jo altid; jeg har hidtil f. Ex. uanfægtet beholdt det overflødige „h“, der findes i mit Navn. De nys nævnte Forandringer ere ganske vist ret uskadelige, men naar „Gøye“ forandres til Gjoe eller Gø, Jernskjæg til Jærnskæg, Thott til Tot!, hvorved disse Navne tankeløst forrykkes langt bort fra den Plads, de hidtil have indtaget i ethvert Register, saa gjøres der en saa betydelig Fortred, at der

indeholder alle de 1660 levende „gamle“ Slægter, og at hvert Navn kun betegner een Slægt — er dette galt i een Retning, fordi Navnene Fris, Hvas, Munk o. Fl. i Virkeligheden gjemme tre à fire helt forskjellige Slægter, saa ere til Gjengjæld andre som Banner-Høg, Dyre-Lunge, Glambek-Staverskov o. s. v. strengt taget hvert Par kun een Slægt, — og optæller jeg saa dens endnu 1660 levende Slægter, faaer jeg Tallet 84, af hvilke kun de 26 ere i Live 1897. Fordeles saa de 2000 Medlemmer paa de 84 Slægter og de 900—1000 Medlemmer paa de 26 Slægter, saa viser det sig, at hver Slægt 1660 kun har talt 24 Medlemmer, men 1897 talte 35 à 38. Dette kaldes en Aftagen, som vidner om sygelige Tilstande hos Standen. „Derom kan der fornuftigvis ingen Tvivl være“, tilføier Dr. Bang i Bevidstheden om, at den øvrige Helhedsbefolkning i samme Tidsrum er bleven flere Gange fordoblet — en aldeles misvisende Sammenligning gjør Directeur Rubin med Rette opmærksom paa, eftersom Helhedsbefolkningen ogsaa recruterer af alle de uægte Børn. Ja, ikke blot maa Adelen undvære en lignende Rekrutering, men den maa endogsaa afgive sit Contingent af uægte Børn i Helhedsbefolkningens Rækker, og det har maaske til Tider været en ganske talrig Skare.

Imidlertid tilfredsstiller det nys opstillede Regnestykke mig ikke rigtig, det er mig altfor calculatorisk. Jeg vil hellere vælge fire simple Sammentællinger, der ligge saa lige for, at det egentlig forundrer mig, at Dr.

ikke noksom bør protesteres. Det samlede Register til I. Række af Saml. til jydsk Hist. og Top. er et slaaende Bevis paa, hvilke Ulykker en vilkaarlig Stavemaade af Slægtnavne kan anrette. Jeg har engang fundet, at Slægten Arenfeldts Medlemmer ere anbragte paa 7 forskjellige Steder deri!

Bang ikke selv har gjort dem, forinden han tog fat paa sine nøisonnelige Stamtavleundersøgelser.

Det er først Recessen 1536 og Hyldingstilsigelseerne 1584 og 1655, der efter Alt at dømme alle tre tilsigte en fuldstændig Fortegnelse over hele den til det givne Tidspunkt her i Landet værende Adel af Mandkjøn og selvstændig Alder. Dernæst en nøiagtig tilsvarende Optælling i Adels Aarbogen 1897, altsaa med Udeladelse af enhver Mandsperson, der ikke har fyldt sit 25 Aar eller som, saavidt skjønnes kan, har taget fast Bopæl udenfor Rigets nuværende Grændser. Disse Optællinger (jvf. Bilagene) give til Resultat, at de 173 Slægter 1536 talte 396 saadanne Medlemmer, de 182 Slægter 1584 ialt 486, de 138 fra 1655 ialt 387 og endelig 1897 151 Slægter med ialt -- 852 voxne, i Danmark boende Medlemmer, for hver Slægt 1536: 2,29, 1584: 2,67, 1655: 2,80 og 1897: 5,64. Disse Tal ere fuldkommen fri for Gjættereri, og de afgive efter mit Skjøn det paalideligste Grundlag for Bedømmelsen af Adels Tilvæxt — „Forfald“ kan man dog vel ikke sige; og saa maa det endda ikke glemmes, at alle de her for 1897 udeladte, i Udlandet levende hele Slægter eller enkelte Medlemmer af hjemmeblevne Slægter udgjøre en mange Gange større Procent af den hele Adel, end de gjorde det i Fortiden. Tallet for 1897 er altsaa snarere for lavt end for høit, da den Mulighed jo ikke er udelukket, at adskillige af disse Udvandrede atter ville søge tilbage til Danmark. Kyndigere, end jeg er det, maa, om det ønskes, anstille Sammenligninger paa denne Basis mellem Adelen og den øvrige Befolkning; Regnestykket bliver indviklet, paa den ene Side har Adelen afgivet sit uægte Afkom

til de andre Stænder, paa den anden Side har Adelen i sig optaget Slægter fra de andre Stænder.

Muligvis har Dr. Bang fuldkommen Ret i, at der er noget af „en maeterlinksk Uhygge“ ved den gamle Adels Uddøen, een Slægt om Aaret, men da Samfundet har havt mindst 500 Aar til at vænne sig til denne Side af Dødsengelens Virksomhed, er det ret mærkeligt, at denne Uhygge ikke har fortaget sig, men tværtimod griber os særlig stærkt nu, da vi ere opvoxede i en Periode, hvor Dødsengelen for første Gang kun hvert andet Aar har Bud efter en dansk Adelsslægt, hvad der selvfølgelig tør aabne de lyseste Udsigter for den danske Adels fortsatte Bestaaen.

Skjøndt Afgangen af Slægter er saa stærk, at hvis Tilgangen helt stoppedes, og Afgangen ikke aftog i samme Forhold som Slægternes Antal, hvad den naturligvis vilde gjøre, saa vilde hele den danske Adel være uddød i Løbet af 100 Aar, eller hvis Tilgang og Afgang balancerede, og Døden altid først borttog de ældste Slægter, saa vilde Adelen være fuldstændig fornyet efter kun tre Slægtleds Forløb, saa er denne Afgang kun den aldeles normale og aldeles ikke Kjendetegnet paa en indre sygelig Oplosning i Adelen. Den virker saaledes til alle Tider og i alle Stænder, og da den for det 16.—17. Aarhundredes Vedkommende kun er saa særlig iøjnefaldende, fordi den da maa savne den tilsvarende, ubetinget fornødne Tilgang, bliver det let forklarligt, at man hverken i Adelsens forandrede Samfundsvilkaar, dens nære indbyrdes Giftermaal, dens Krigerfærd, Udenlandsreiser, Drukkenskab, Fraadseri o. s. v. har kunnet finde Aarsagen til dens

foregivne Sygdom, saalidt som Dr. Bangs statistiske Efterforskninger om de enkelte Personers Levedygtighed, Giftelyst, Forplantningsevne o. s. v. o. s. v. have kunnet bringe for Dagen de Symptomer, hvorved denne helt og holdent indbildte Sygdom yttrede sig. I ethvert Samfund af Slægter, der sonder sig ud fra Befolkningens bredeste Lag, vil utvivlsomt nøiagtig den samme hurtige Skiften af Slægter kunne paapeges. Hvor ere nu alle de Officersfamilier henne, hvis Navne fylde vore Militair-Etater fra forrige Aarhundrede, ikke een af tyve vil man gjenfinde blandt den danske Hærs Officerer i vore Dage. Det samme gjælder Geistligheden, om end mindre iøinefaldende paa Grund af den i denne Stand ialtfald tidligere begrændsede Brug af virkelige Slægtnavne, og da man for nogle Aar siden paabegyndte Udgivelsen af en Calender over saakaldte patriciske Slægter og til Maal i saa Henseende, neppe helt tilfældigt, tog netop den samme Aen, som Dr. Bang brugte til at skille den gamle Adel fra den ny, idet man fastslog, at Patricierslægter vare kun saadanne, der i mindst tre Slægtled eller i 100 Aar havde indtaget en nogenlunde fremragende Stilling i Embedsstanden, Forretningslivet, Kunst, Literatur, Videnskab o. s. v., saa lykkedes det kun at sammenskrabe 25 saadanne Slægter fra det hele Land, saaledes at eet Bind blev udgivet. Om Materialet virkelig dermed var fuldstændig udtømt, skal jeg ikke kunne sige, men 2. Bind lader ialtfald stadig vente paa sig. Overalt den gamle Vise, et Led til at arbeide sig i Veiret, et Led til at nyde Resultaterne og et Led til at sætte dem overstyr igjen — kun en nysgjerrig Genealog vil spørge efter det fjerde Led, der er sunket til Bunds i Mørket, givende Plads

for en ny Slægt. Hvor ringe Anledning i Grunden til gjensidig Misundelse!

Men naar Adelen i det 16.—17. Aarh. kun havde en fuldkommen normal Afgang i Slægternes Antal og ellers en jævn Tilvæxt i Slægternes Medlemstal, en Tilvæxt, der vist neppe blev stillet i Skygge af den øvrige Befolknings, maa Paastanden om, at Adelen i numerisk Henseende befandt sig i en Forfaldsperiode bestemt afvises; i hvert Fald er Ordet „Forfald“ ikke den rette Betegnelse. Var der Forfald paa andre Omraader? Vi have raabt „udlevet, aandsfattig og characterløs“ efter denne Adel; men er den første af disse Beskyldninger bundfalsk, turde de to andre, der saa at sige opstaae af sig selv bagefter den første, ikke være stort bedre begrundede. I hvert Fald gjør det et høist underligt Indtryk at see Decadenceperioden udvidet til at omfatte baade det 16. og 17. Aarhundrede, disse Aarhundreder, der have fostret alle de Navne, af hvilke den danske Adel med Rette er stolt, og til hvilke vi alle fra Barnsben af have seet op: Peder Skram, Mogens Gøye, Herluf Trolle, Birgitte Gøye, Otte Rud, Peder Oxe, Tyge Brahe, Arild Huitfeldt o. s. v. o. s. v. lige ned til de to Brødre Niels og Jens Juel, med hvem det 17. Aarh. slutter. Tag det sygelige Dødsmærke bort, som man med Urette har paatrykt Christian IV's og Frederik III's Adel, og lad os saa see, om Mænd som Corfitz Ulfeldt, Hannibal Sehested, Christen Thomesen Sehested, Christen Skeel, Jokum Gersdorff o. s. v. o. s. v. virkelig vare mindre begavede, mere manglede Character — denne være nu god eller slet — eller i det Hele stod saa forfærdeligt langt under — hvem? Jeg spørger, thi skal det 16. Aarhundrede

regnes med til Forfaldsperioden, saa veed jeg virkelig ikke, hvor jeg skal søge Guldalderen.

I een Retning var der visselig Forfald, og det var i økonomisk Henseende, takket være det 17. Aarhundredes ulykkebringende Krige, men dem modsatte da ogsaa Adelen som Helhed sig saa længe, at den til de øvrige Beskyldninger fik at høre baade af Samtid og Efterverden, at det skortede den paa Fædrelandskjærlighed.

Imidlertid ligger en virkelig Undersøgelse af „Forfaldet“ i andre Retninger end det rent numeriske ganske udenfor min her satte Opgave. Jeg vil kun fastslaae, at der hos det 16.—17. Aarhundredes Adel ikke kan paavises noget selvforskyldt eller uforskyldt „Forfald“ i Retning af Leve- og Forplantningsdygtighed, men at ene en hæmmet Tilgang af nye Slægter i rette Tid er Aarsag til, at den efter 1660 skiftede Character; ganske som den gamle Rosenborgvin vilde miste sin ærværdige Bouket, om man i længere Tid forsømte strax et fylde en ny Flaskefuld i Fadet foroven for hver en, der blev tappet af for neden.

Et andet Spørgsmaal bliver det, om ikke Datids-Adelen selv i første Række bærer Skylden for, at Tilgangen stoppede. Haandfæstningernes bidske Bestemmelser mod Ufris Optagelse i Adelsstanden og fremmede Adelspersoners Naturalisation tyde i høi Grad paa, at Adelen her i blind Begjærlighed efter at holde Andre ude har gaaet Kongemagtens Ærinde, men sikkert er det dog ikke. Disse Bestemmelser vare jo et gammelt Inventarium i Haandfæstningerne, som kan forfølges helt tilbage til Kong Christian I's Haandfæstning, da Tilgangen dog, og længe efter, flød rigeligt nok. Vi kjende overordentligt lidt til disse Bestemmelser Indflydelse i Praxis. Tilgangen var jo aldrig helt standset, men hvor skulde

vi i hvert enkelt Tilfælde faae at vide, hvem der har arbeidet for eller hvem imod? Jeg kjender ikke et eneste Tilfælde, hvor Kongen har ønsket en Ufris Optagelse i Adelstanden, men har seet sit Ønske strande paa Rigsraadets Modstand, og hvad fremmed Adels Optagelse i den danske angaaer, kan det bestemt paapeges, at ligesom Kongen atter og atter bortskjænkede Jordegods til indvandrede fremmede Adelsmænd paa Vilkaar, at de forblev her i Riget og giftede sig ind i den danske Adel, saaledes stillede ogsaa Adelen sig alt andet end modvillig, men forlangte alene Garanti for, at ikke udenlandske Eventyrere under et stjaalet adeligt Navn smuglede sig ind i den danske Adel¹⁾; Garantier, der ikke altid vare overflødige hverken da eller senere. Som sagt, Spørgsmaalet er ikke let at besvare, men vist er det, at enhver Adel, som modsætter sig Tilgang af nye Slægter, den arbejder paa sin egen Tilintetgjørelse, thi Tilgang kan ingen Adel undvære, den danske saa lidt som nogen fremmed.

Bilag.

1. Den danske Adel Aar 1400.

(De Slægter, der ere ældre end 1290, ere trykte med spærret Skrift.)

Abildgaard. Ahlefeldt. Akeleye. Algudsen. Baad i Halland. Baad i Laaland. Baad i Skaane (førte en Baad i Vaabnet). Bagge i Ribe. Bang i Laaland. Banner. Basse (gl.). Basse (ny). Basse af Tjele. Beltebjerg-Slægten (førte en halv Ørn og en Bjelke). Benderup. Benvaaben. Beyer. Bild-Hase-Strangesen. Bille. Bing. Bjørn. Blaa.

¹⁾ Jvf. Kr. Erslev: Rigsraadets og Stændermodernes Historie II 276, 584, 587.

Blik. Bonde. Bosendal. Bosø-Slægten (førte en halv flakt Ørn). Brahe. Breide. Brockenhuus. Brok af Hylke. Brok af Estrup. Brymle. Bryske. Bydelsbak af Bregentved. Bydelsbak af Torbernfeld. Daa. Drage (gl.). Drefeld. Due. Duus. Dyre. Eberstein. Emmiksen. Falk. Falster. Fasti-Splid. Ferke. Fiand. Finkenow. Flemming. Foged. Fos. Friis af Hesselager. Friis af Haraldskjær. Friis af Vadskjærgaard. Friis af Ørslev. Frille. Galen. Galskyt. Galt. Gammel. Gammelsen. Ged. Gedsted. Gere. Gjordsen. Glambek-Rutze. Glob. Godov. Graa. Grib. Griis af Nordrup. Griis af Slagelse. Grott. Grubbe. Grubbe af Sørslev. Grubendal. Gron. Gyldenstjerne. Gyrstinge. Gøye. van Hafn. Hage. Hagel. Hak. Halvegge. Has-Grim. Hase. Hegedal. Hegle. Hind. Hogenskild-Huitfeldt. Holck. Holck (med Mandehoved i Vaabnet). Hollunger. Hval. Hvas af Ormstrup. Hvas af Komdrup. Hvid. Hvide. Høg. Jernskjæg. Iis. Juell af Sønderjylland (med skraadelt Skjold). Juul. Kaas (med Sparre). Kaas (med Murtinde). Kabel af Fuglsang. Kabel af Taastrup. Kalf. Kat. Ketelhod. Kid. Kjeldstrup-Slægten (førte to Murhager). Kioldersvend. Kirt. Knob. Krabbe. Krag i Sjælland. Krag i Jylland. Krognos. Krummedige. Krumpen. Kruse. Kyrning. Lale. Lang. Lange. von der Lanken. Laxmand. Limbek. Lindenov. Lodehat. Lunge. Lunov. Lykke (med Møllehjul). Lykke (med Bjelke). Løvenbalk. Manderup. Markmand i Sjælland. Markmand i Falster. Marsvin. Meinstorf. Moltke. Mule af Falkendal. Mule af Laaland (med en halv Ørn og en Hjortevie). Munk (med Bjelke). Munk (med Murtinde). Muus (med Møllehjul). Moen-Slægten (førte et Kors). Neb. Nist. von der Osten. Panter. Paris. Pennow. Pixsten. Podbusk. Pors. Present. Prip. Puder. Pusil. Pøiske. Quie. Quitzow. Raaris. Rani. Rantzow. Ravensberg. Reberg. Reventlow. Ribbing. Rosenkrantz. Rosensparre. Rostrup. Rotfeld. Rud. Rudbek. Rusz. Sab. Saltensee (med Hjortevier). Saltensee (med Murtinde). Sandberg (med Løve). Saxstrup. Seefeld. Serlin (med Løve). Siker. Skadeland. Skalehals. Skarsow. Skave. Skeel. Skelle. Skeples. Skinkel (med Sø-

blade). Skobe-Glob. Skovgaard. Skram. Skytte (med et Hoved i Vaabnet). Skytte (med et delt og to Gange tværdelt Skjold). Smalsted. Smeker. Snafs. Snekken. Snubbe. Sparre i Skaane. Sparre i Sjælland. Sparre (med kun to Sparrer). Spoldener. Stampe. Stangeberg. Staverskov. Steg. Stenbrikke. Sur. Svale. Svan. Taa. Taarnskytte. Tegemad. Thott. Tinhus. Tornekran's. Tun. Uck. Udsøn. Uf. Ulfeld. Ulfstand. Urne. Urup. Walkendorff. Walfstorf. Wardenberg. Vendelbo. Venstermand. Vestenie. Viffert. Vind. von Vitzen. Vognsen-Elbek-Munk (med tre Hoveder i Vaabnet).

2. Afgangen fra 1401—1897.

1402 Baad i Skaane. 1405 Duus. 1407 Kioldersvend. 1408 Drage (gl.). Gedsted. 1411 Lykke (med Møllehjul). 1417 Bagge i Ribe. Beyer. 1418 Raaris. 1419 Brok af Hylke. 1420 Møen-Slægten. 1421 Falk. Kat. Vendelbo. 1424 Brymle. 1425 Hase. 1426 Skelle. 1428 Skytte (med et Hoved i Vaabnet). 1429 Lodehat. 1430 von der Osten. 1431 Steg. 1432 Spoldener. 1433 von der Lanken. Snekken. 1434 Saltensee (med Hjortevier). 1435 Skytte (med delt og to Gange tværdelt Skjold). 1436 Fiand. Skeples. Snafs. 1437 Mule af Falkendal. 1438 Fos. Juel af Sønderjylland. Mule af Laaland. Pusil. Smeker. Taa. 1439 Friis af Ørslev. 1440 Hage. Stenbrikke. 1441 Kabel af Fuglsang. Sab. 1442 Mønik. 1444 Finkenow. 1445 Ruz. 1446 Pixsten. Skobe-Glob. 1447 Eberstein. 1448 Basse (gl.). Ketelhod. 1449 Gammelsen.

1451 Panter. Siker. 1452 Griis af Slagelse. 1453 Hegle. Skjernow (gl.). 1454 Snubbe. 1457 Tun. 1458 Bydelsbak af Bregentved. Wardenberg. Bosø-Slægten (med den halve Ørn). 1459 Beltebjerg-Slægten. Holck (med Mandehoved). 1460 Skarsow. 1461 Barfus. 1462 Hval. 1463 Hvid. Rani. 1465 Pagh. von Vitzen. 1468 Pig. Pors af Langeland. 1469 Stangeberg. 1470 Grib. Hind. Sandberg (med Løve). 1471 Lunge. 1472 Rørbæk-Slægten (førte to Maaner og fire

Stjerner). Markmand i Falster. Pæp. 1475 Knogmose. Nist. 1476 Baad af Langeland. Portmand. Sur. Taarnskytte. 1477 Benvaaben. Peetz. Pil (førte en Pil i Vaabnet). 1478 Basse af Tjele. Høg. 1479 Kalle. Ræv. 1480 Brun af Fyen. Budde af Laaland. Fæling. Puder. 1481 Lale. 1483 Friis af Rold. Hvitax. Lounkjær. Manderup. Quie. 1484 Friis (med Hjortevie og Stjerne). 1486 Krag i Sjælland. Pennow. 1487 Barsebek. Has-Grim. 1488 Halvegge. Enhjørning (førte en Enhjørning i Vaabnet). Ferke. 1489 Brun af Langeland. Rudbek. 1491 Hegedal. 1492 Brun af Laaland. Myndel. 1493 Grubendal. Kjeldstrup-Slægten. Gjerdrup-Slægten (førte tre Lillier om to Sparrer). Markmand af Sjælland. Serlin (med Løve). Sparre (med to Sparrer). Vognsen af Røghave. 1494 Staverskov. 1495 Skalehals. 1496 Grubbe af Langeland. Meinstorf. Saltensee (med Murtinde). Vinter (med Bjelke). 1497 Krumstrup. Reberg. 1499 Bomøve. Foged. van Hafn. Passow. Rafvad.

1500 Bydelsbak af Torbernfeld. Grubbe af Særslev. Snub. 1501 Bosendal. Frille. 1502 Hagel. 1503 Blaa. 1504 Bang af Laaland. Paris. 1506 Baad af Halland. Kabel af Tostrup. Present. 1507 Kirt. 1509 Iis. Lang. Muus (med Møllehjul). 1511 Galen. 1513 Hollunger. Jernskjæg. Neb. Rekhals. 1514 Brostrup. 1516 Kalf. 1518 Barritsen. 1519 Linnet-Slægten (førte en Murtrappe). 1520 Drefeld. Gyrstinge. 1522 Ribbing. 1523 Due. van Leneren. Svan. 1527 Baad af Laaland. 1529 Bøistrup. Gammel. Griis af Nordrup. Ovenskov-Slægten (førte et Neg). 1530 Graa. Skade (gl.) 1534 Clementsøn. 1535 Stenfeld. 1536 Drage (ny). 1537 Krabbe af Herpinggaard. 1538 Vognsen af Hørbylund. 1539 Hak. Sommer. 1540 Ged. Stampe. 1541 Krummedige. Ravensberg. 1543 Hvas af Komdrup. 1544 Flemming. 1552 Grott. Beldenak (jvf. Adelslex. Tab. XVIII 11). 1554 Skalder. 1555 Tinhuus. 1556 Bagge af Jylland. Bosø-Slægten (med tredelt Skjold). Rask. Størle. Øster-Ulslev-Slægten (førte to Fugle paa en Skraabjelke). 1557 Grim af Taasinge. 1558 Algudsen. Bang af Jylland. Glob. Havnelev-Slægten (førte en halv Lillie). Roed. Rotfeld. 1559 Hals. 1560 Skinkel

(med Søblade). 1561 Gjordsen. Hjul. Skjernow (ny). 1562 Bølle. Limbek. 1563 Bonde. 1564 Barfod. Svenske (førte en Haand holdende en Pil). 1565 Falk (med Egeløv). Kjærgaard-Slægten. 1566 Hvittenstiern. Knob. Muus af Ullerup. 1567 Hvide. 1568 Kyrning. 1569 Krumpen. 1570 Munk af Ellinggaard. Stygge (med Paafuglefjer). 1571 Tegemad (Tidemand). 1573 Krognos. 1575 Myre. 1577 Kortsen. Oxe. 1583 Skave. 1584 Godov. Herpinggaard-Slægten (førte en Haand i Vaabnet). Munk (med Murtinde). Rødding-Slægten (førte et halvt Oxehoved og en halv Lillie). Spend. Steen. 1585 Frithof. 1586 Fikkesen. Uf. 1587 Serlin (med Krebs). Vinter (med Bjørn). Væbner-Halvegge. 1588 Stubdrup-Slægten (førte et delt Skjold, hvori en halv Ulv og en halv Ørn). 1589 Bing. 1591 Brok af Barløse. Glambek-Rutze. Poiske. Rød. 1593 Rosenggaard. Svale. 1595 Løvenbalk. 1596 Bjørn. Saxstrup. 1597 Hesleholm-Slægten (førte en halv Buk). 1599 Spiegel.

1600 Falster. Juel af Langeland. Rønnow. 1601 Galskyt. Sparre i Skaane. Viffert. 1602 Hvas af Ormstrup. 1604 Hardenberg. 1605 Benderup-Vognsen. 1607 Emmiksen. Vestenie. 1608 Baad af Fyen. 1609 van Mehlen. 1610 Vognsen af Hestrup. 1612 Bagge af Bornholm. Skovgaard. 1613 Lund. Norby af Uggerslev. 1615 Hundermark. Vasspyd. 1616 Brun af Kongstedlund. 1618 Baden. Rytter. Smalsted. 1620 Dresselberg. 1621 Krukow. 1622 Bild-Strangesen. Munk af Fjellebro. Pohl. 1624 Glambek-Raale-Staverskov. Rosensparre. Straale. 1625 Brok af Estrup. 1628 Fasti-Skram-Splid. 1632 Walstorf. 1634 Ulfstand. 1635 Vognsen af Stenumgaard. 1636 Haltrup-Slægten (førte et Sværd i Vaabnet). 1637 Gaas. 1638 Leve. 1639 Basse (ny). Heidersdorf. 1641 Hørby. Worm. 1642 Laxmand. 1644 Prip. 1645 Norman de la Navité. Skadeland-Pors. Stygge. 1646 Udson. 1647 Rud. 1648 Venstermand. 1649 Gere. Grøn.

1650 Basse af Vendsyssel. Dan. 1652 Fredberg. Tornekrands. 1653 Anrep. Bryske. Normand. 1655 von Aschersleben. Griis af Halland. Mylting. Uldsax. 1656 Munk af Veibjerg. Tridie-Slægten (førte tre Hanehoveder). 1657 Kid-

Krag. 1658 Breide. 1659 Galde. 1660 Krafse. 1661 Harbo af Nielsbygaard. 1663 Nold. 1664 Brun af Vindumgaard. 1667 Krabbe af Halland. 1669 Hartvigsen. Settwitz. 1670 Blik. 1671 Urup. 1672 Lunov. 1673 Grabow. Rosengiedde. 1674 Sinclair. 1676 von Barnewitz. Skade (ny). 1677 von Barstorff. Markdanner. Sandberg (med tredelt Skjold). 1678 Børialsen-Pors. Qvitzow. 1684 Hvas af Gjerholm. 1685 Lützens. 1686 von der Kuhla. 1687 Rothkirck. 1693 Due af Ølsted. 1696 Svave. 1697 Griis af Slette. Lange (med een Rose). Sparre i Sjælland. 1698 Galt. Gøye. Pachs. Speckhahn. von Westerwik. 1699 Marselius. 1700 Fuiren. Høcken. Uck. 1701 Lykke. 1702 Gyldensparre. 1704 Schult. Skram. 1705 Abildgaard. Finke. 1706 Oldeland (gl.). 1707 Dyre-Lunge. 1708 Gagge. 1709 Meyererone. 1710 Hvas af Skjøtholt. Lemforth. 1711 Hovenbek. 1712 Daa. 1716 Friis af Hesselager. 1719 Pappenheim. Vognsen-Elbek-Munk. 1720 Navl. 1722 von Ahnen. 1723 Lange-Munk. 1725 Lente. 1727 Friis af Haraldskjær. Rabe. 1728 Rodsteen. 1729 Mecklenburg. 1730 Parsberg. Paslick. 1731 Bøfke. Wibe af Freienfeld. 1732 Heintz. Voskam. 1733 Norby af Skovgaarde. 1736 Paulson. 1738 Aldenburg. Lindenov. 1739 Temming. Winterfeldt. 1740 Below. 1742 Maaneskjold. Peperlow. 1743 Due (Taube). von Felden. 1745 Rostrup. Seefeld. 1747 Munk (med Bjelke). 1748 Lillienkjold (gl.). 1749 Walter. 1750 Helt. Kielmanseck. 1751 Ehrenschildt. 1752 Linderot. Rathlou. 1753 Glud. 1754 Landorff. 1755 Lasson (adlet 1731). 1758 Rosenpalm. 1759 Callenberg. 1762 Pors. von Støcken. 1763 Friis af Vadskjærgaard. Grüner. Krag af Jylland. Nissen. 1766 Kruse. Schiøller. 1768 Marsvin. 1769 Caspergaard. Magnussen. Ulfeld. 1772 Mule af Odense. 1773 Hielmskiold. 1774 Dumreicher. 1775 von Offenbergh. 1777 Lohenschiold. 1779 Albertin. Ehrencrone. 1780 Budde. Neve. 1781 Mossencrone. 1782 Rheder. Unger. 1783 Basballe. Danneskjold—Laurvig. Klingenberg. Löwencrone. 1784 Orning. 1785 Lasson (adlet 1703). 1786 Brahe. Friedenreich. 1787 Charisius. Fabricius. Hohendorff. 1788

Luxdorff. Saldern-Gunderoth. 1790 Braëm. Skinkel (med Lillie). 1792 Bolten. 1793 Hofman (adlet 1749). 1794 Mauritius. 1796 Thestrup. 1798 Esmarck. 1799 Kaas (med Sparre).

1800 Gabel. Hendorff. Jespersen. 1801 Beenfeldt. 1802 Svanenhielm. 1803 Lillienpalm. 1804 Lehn. Norckenkrone. Struensee. 1805 Brandt. 1806 Ely. Maccabæus. Pogwisch. 1808 Lilliendal. 1809 Gyldenskiold. von Korbitz. Poulson. von Øtken. 1811 Numsen. Rosencrone. 1812 Pultz. 1814 von Schmieden. 1815 Leyonstierna. 1816 von Bechtolsheim. 1817 Lindencrone. 1818 Revenfeldt. 1819 von der Lühe. 1820 Gelting. Nordingh de Witte. 1821 Bourke. Brüggmann. de Calmette. Tüchsen. 1822 Akeleye. Schnell. Wedelsparre (Beringskiold). 1823 Wiebel. 1825 Grodtschilling. 1827 Sommerhielm. 1829 Danneskjold-Løvendal. von Deden. Schrødersee. 1830 Leuenfeld. 1835 Romer. 1840 Behagen. Hardenberg-Reventlow. Lichtenstein. 1841 Gøssel. 1845 Fædder. Leth (adlet 1708). Wormskiold. 1847 Braës. 1848 Giedde. 1849 Selby.

1852 Mund. 1855 Oldeland (ny). 1858 Podebusk. 1859 Fisker. 1860 Steensen. 1868 Bielke. 1869 von Cronstern. 1870 Rothe. 1871 Müller. 1877 von Berger. 1878 von Varendorff. 1882 Mormand. 1883 Ulricsdal. 1885 Løvendal. 1886 Banner (ny). 1887 Carlsen. 1888 Danne-mand. Holsten. 1889 von Eyben. 1890 Düring-Rosenkrantz. 1892 de Schouboe. de Wilster. 1894 Heubsch. 1896 Oppen-Schilden. von Staffeldt.

3. Tilgangen 1401—1897.

1401 Bagge af Jylland. Barsebek. Lounkjær. Pig. 1403 Mormand. 1404 Rosengaard. Gjerdrup-Slægten. 1405 Mønik. Peetz. 1406 Herby. Knogmose. Krabbe af Herpinggaard. 1408 Fæling. Oxe. 1409 Bolle. 1410 Juel (med Stjerne). Krafse. 1412 Brun af Langeland. 1416 Sommer. Væbner-Halvegge. 1417 Baad af Langeland. Glambek-Raale-Staver-skov. Hardenberg. Rønnow. Skiernow (gl.). 1418 Pagh.

Portmand. Vinter (med Bjørn). Vinter (med Bjelke). 1420 Brostrup. Fikkesen. Pæp. Roed. Skiernow (ny). 1421 Skade (gl.). 1422 Grim af Taasinge. 1423 Baad af Fyen. Brun af Laaland. Budde af Laaland. 1426 Mylting. Skalder. Steen. 1428 Enhjørning. 1430 Bomøve. 1431 Linnet-Slægten. 1432 Rørbæk-Slægten. Passow. Pors af Langeland. 1434 Krabbe af Halland. Myndel. 1435 Barritsen. 1436 Sandberg (med tredelt Skjold). 1437 Pil. 1438 Lund. Stenfeld. 1440 Barfus. Harbou. Hjul. Mule af Odense. Parsberg. Rafvad. Rødding-Slægten. Spend. 1442 Baden. Bildt. Friis af Rold. 1443 Kalle. 1446 Beck. Munk af Fjellebro. Rekhals. 1447 Brun af Fyen. 1448 Vognsen af Røghave.

1450 Boistrup. Fredberg. 1451 van Leneren. 1452 von Andersen. 1453 Norby af Uggerslev. Vasspyd. 1454 Basse af Vendsyssel. 1455 Barfod. 1456 Dan. 1457 Kortsen. Navl. Steensen. 1458 Krumstrup. Ræv. Vognsen af Hørbylund. 1459 Bielke. Juel af Langeland. 1460 Grubbe af Langeland. 1461 Hals. Hvitax. 1462 Stygge. 1463 Brok af Barløse. 1466 Trolle. 1468 Bagge af Bornholm. Friis (med Stjerne og Hjortevie). Griis af Slette. Skinkel (med Lillie). Snub. 1470 Dresselberg. 1473 Havnelev-Slægten. 1475 Gagge. 1477 van Mehlen. 1478 Orning. 1480 Harbo af Nielsbygaard. Krukow. Straale. 1483 Drage (ny). Magnussen. Stubdrup-Slægten. 1485 Boso-Slægten (med tredelt Skjold). 1486 Bang af Jylland. von Deden. 1487 Griis af Halland. Sehested. 1490 Clementsøn. 1491 Rytter. 1492 Borielsen-Pors. Hesleholm-Slægten. 1494 Rød. Øster-Ulslev-Slægten. 1496 Hvas af Gjerholm. 1498 Rask.

1500 Mund. Muus af Ullerup. Rodsteen. 1502 Krabbe af Damsgaard. Uldsax. 1503 Arenfeldt. Gaas. Giedde. 1505 Due af Ølsted. Leve. Rosenvinge. 1506 Hundermark. 1509 Tridie-Slægten. 1511 Hvittenstiern. Beldenak. 1513 Skade (ny). 1514 Størle. Svenske. 1516 Ovenskov-Slægten. 1518 Norby af Skovgaarde. 1520 Frithof. Heidersdorf. Myre. 1523 Hartvigsen. 1524 Hvas af Skjortholt. Munk af Ellinggaard. 1525 Oldeland (gl.) 1526 Falk (med Egeløv). Stygge

(med Paafuglefjer). 1528 Brun af Vindumgaard. 1529 Serlin (med Krebs). 1533 Hocken. 1536 Brun af Kongstedlund. Haltrup-Slægten. Herpinggaard-Slægten. Kjærgaard-Slægten. Vognsen af Hestrup. Vognsen af Stenumgaard. Rosengiedde. 1539 Svave. 1547 Barnekow.

1550 Munk af Veibjerg. Papenheim. 1557 Maaneskjold. Paslick. 1559 Spiegel. 1560 Pachs. 1568 Normand. 1571 Budde. Due (Taube). Markdanner. 1572 Reedtz. Lange (med een Rose). 1573 Worm. 1575 Below. 1577 Anrep. 1580 von Barnewitz. Galde. Maccabæus. 1581 Norman de la Navité. 1582 Grabow. 1584 Ramel. 1589 von Ahnen. 1590 Pohl. 1594 von Aschersleben. Hohendorff. 1596 Bülow. Seltwittz.

1600 Sinclair. 1603 von Hadeln. 1608 Gersdorff. 1609 Rothkirck. 1611 Nold. 1619 Unger. 1620 Pogwisch. 1634 Vibe. 1640 von Offenbergh. 1642 Buchwald. Schult. 1643 von der Kuhla. Marselius. 1646 Linderot. 1649 Walter.

1650 von Korbitz. 1651 Lützow. 1652 von Barstorff. 1658 Charisius. Schack. 1660 Güntelberg. Lerche. 1664 Gabel. 1665 Gyldenkrone. Liliencron. 1666 Adeler. 1669 Klingenberg. 1670 von Arenstorff. Levetzow. Lütkens. Rathlou. Speckhahn. 1671 Aldenburg. Winterfeldt. 1672 Brockdorff. Wedel. 1674 Finke. Gyldensparre. Meyercrone. Müller. von Westerwik. 1676 Lillienskiold (gl.). 1677 Fuien. 1679 Benzon. Brandt. Glud. Luxdorph. Mecklenburg. Rosenpalm. Rosenørn. Schøller. Wibe af Freientfeld. 1680 Brüggmann. Kielmannseck. 1681 Ehrenschildt. von Stöcken. 1682 Bofke. Lenthe. (Danneskjold-) Lovendal. 1683 Rheder. 1686 Peperlow. Pultz. 1688 Lemforth. Münnich. Numsen. 1689 von Felden. 1690 Hovenbek. 1691 Heubsch. 1693 Grüner. 1695 Danneskjold-Samsøe. Danneskjold-Laurvig. Revenfeldt. von Wasmer. 1696 von Øtken. 1697 Paulson. Temming. 1698 Ehrencrone. Moth.

1700 von Holstein. 1701 Rabe. de Roepstorff. Voskam. 1702 Heintz. 1703 Lasson. 1704 Linde. 1708 Leth. 1709 Ferri. 1710 Nissen. 1711 Løvenørn. 1712 von der Maase. 1714 Knuth. Løvenstjerne. 1716 Falkenskiold.

Friedenreich. 1717 Benzon. Callenberg. Werenschiold. 1718 Jespersen. Lillienpalm. Poulson. 1720 Helt. Svanenhielm. 1726 Berregaard. Lohenschiold. 1731 Bartholin. Bornemann. Braëm. Esmarek. Lasson. Lasson af Aakjær. Lehn. Moldrup. Neve. Schulin. Tüchsen. 1733 Braës. Sundt. 1734 Landorff. Raben. 1735 Leuenfeld. 1736 Haxthausen. 1738 Oldeland (ny). 1739 de Lichtenberg. Lovenskiold. 1741 Löwencrone. 1743 Tramp. 1745 Castenschiold. 1747 de Schouboe. Stiernholm. 1748 Caspergaard. 1749 Albertin. von Gähler. de Hofmann. de Klauman. Rosencrone. Thestrup. Tuxen.

1750 Hauch. Jermiin. 1751 Teilman. 1752 Brinck-Seidelin. Gossel. Nordingh de Witte. 1753 Beringskiold. 1754 Jessen. Nørckenkrone. 1755 von Munthe af Morgenstjerne. de Wilster. 1756 Lindencrone. 1757 Basballe. Dumreicher. Hielmerone. Leth. Wormskiold. 1758 de Falsen. von Schmieden. 1759 Beenfeldt. Cederfeldt. Gelting. Hendorff. Nutzhorn. Römer. Schrödersee. 1760 von Cronstern. Folsach. von Kløcker. 1761 af Gyldenfeldt. Mossencrone. 1762 Schimmelmann. 1763 von Bretton. Mauritius. 1764 Sommerhielm. 1765 Gyldenskiold. Hielskiold. von Leunbach. 1766 Kaalund. 1767 Bernstorff. 1768 Flindt. Saldern-Gunderoth. 1773 de Thurah. 1774 Hardenberg-Reventlow. Lilliendal. 1776 Aubert. von Berger. de Calmette. von Ehrenstein. von Hobe. von Huth. Leyonstierna. von der Lühe. von Mansbach. von Restorff. von Sperling. von Staffeldt. de Thygeson. 1777 Bang. von Bechtolsheim. von Bech. von Bertouch. Hoppe. Høegh-Guldberg. Lichtenstein. Linstow. von Lowzow. von Scholten. von Späth. Stemann. Stibolt. Undall. Wichfeld. von Voss. 1778 Anker. von Ellbrecht. Fabritius-Tengnagel. de Fontenay. Hoff. Holsten. Luckner. von Varendorff. 1779 Bourke. Stockfleth. 1780 Berner. de Hofmann (ny). Lütken. Neergaard. de Svanenskiold. Wiebel. 1782 Behagen. Ross. Schnell. Ulricsdal. Wleugel. 1783 Bolten. Conradt-Eberlin. Ely. Fabricius. von Halling. Schaffalitzky de Muckadell.

Schmidten. 1784 Fædder. Grodtschilling. 1789 Struensee. 1796 Selby. 1797 Krieger.

1801 Fønss. 1802 Blixen-Finecke. 1803 Dirckinck af Holmfeldt. 1804 Clauson-Kaas. le Normand de Bretteville. 1805 Fischer-Benzon. 1808 Lindholm. 1809 Fisker. Michaelsen. Rothe. Zepelin. 1810 Astrup. von Holec. Petersdorff. Stampe. 1811 Banner. Fischer. Kolderup-Rosenvinge. Mesmer von Saldern. 1812 Treschow. Wedel. Wedel-Heinen. 1815 Reventlow-Criminil. 1817 de Serène d'Acqueria. Carlsen. von Eyben. 1818 Blücher-Altona. Glücksbierg. Hegermann-Lindenerone. Lunzi. von der Schulenburg. 1819 Lövenfeldt. 1820 Herbst. 1822 Oldenburg. 1823 Löwensøn. 1824 Irgens-Berg. Ladiges. 1826 Blome. 1827 Abrahamson. 1828 Løvendal. 1829 Liliencron II. 1830 Dannemand. Plessen. 1833 Oppen-Schilden. Wardenburg. 1838 Zytphen-Adeler. 1840 Hedemann. Mylius. Oxholm. Waltersdorff. 1841 von Thienen-Adlerflycht. 1843 Scavenius. 1845 Dorrien. Düring-Rosenkrantz. Heintze. 1851 Hambro. 1871 Bardenfleth. 1872 Barner. Tillisch. 1873 Krogh. 1876 Obelitz. 1880 Schleppegrell. 1883 Lillenskiold (ny). 1884 Bauditz. 1885 Haugwitz-Hardenberg-Reventlow. Roemeling. Schmettau. 1887 Lüttichau. 1889 Spomeck. 1890 Scheel.

4. De i Recessen 1536 nævnte Adelsslægter og deres der nævnte Medlemsantal.

(Slægter, der ere ældre end 1426, ere trykte med spærret Skrift.)

Abildgaard 3. Arenfeldt 3. Baden 4. Bagge af Jylland 1. Bang af Jylland 3. Banner-Høg 3. Basse (ny) 1. Basse af Vendsyssel 2. Beck 1. Benderup-Vognsen 2. Bielke-Falster-Godske 5. Bild-Strangesen 3. Bildt 3. Bille 7. Bing 2. Bjørn 1. Blik 1. Borre 1. Brahe 2. Brockenhuus 5. Brøk af Barløse 1. Brun af Kongstedlund 4. Brun af Vindumgaard 1. Bryske 3. Bølle 2. Daa 5. Dan 2. Drage 2. Dyre-Lunge-Skeel 6. Emmiksen 3. Falk (med Egeløv) 1. Falster 1. Fasti-Skram-Splid 6. Fikkese 2. Friis af Hesselager 1. Friis

af Haraldskjær 4. Friis af Vadskjærgaard 2. Gagge 1. Galskyt 3. Galt 1. Ged 1. Gere 1. Giedde 1. Glambek-Rutze 1. Glambek-Raale-Staverskov 7. Glob 3. Green 1. Griis af Halland 1. Grubbe 1. Grøn 9. Gyldenstjerne 7. Gøye 6. Haard 1. Hak 1. Haltrup-Slægten 1. Harbo af Nielsbygaard 1. Harbou 2. Hardenberg 3. Havnelev-Slægten 1. Heidersdorff 1. Herpinggaard-Slægten 1. Hølek 1. Huitfeldt 1. Hundermark 1. Hvas af Ormstrup 1. Hvas af Komdrup 1. Hvas af Gjerholm 1. Hvas af Skjøtholt 1. Hvide 1. Hvittenstiern 1. Hørby 1. Juel-Krabbe 10. Juel af Langeland 1. Juul 2. Kaas (med Sparre) 2. Kaas (med Murtinde) 1. Kjærgaard-Slægten 2. Knob 2. Kortsen 1. Krabbe 6. Krabbe af Damsgaard 1. Krabbe af Halland 1. Krag af Jylland 1. Krognos 1. Krukow 2. Krummedige 1. Kruse 3. Kyrning 2. Lange-Munk 7. Laxmand 1. Limbek 1. Ludlund 1. Lunov 1. Lykke 3. van Mehlen 1. Mørmand 1. Munk (med Bjelke) 5. Munk af Fjellebro 1. Munk af Ellinggaard 1. Muus af Ullerup 1. Mylting 4. Myre 1. Norby af Uggerslev 1. Norby af Skovgaard 2. Orning 2. Parsberg 1. Podebusk 2. Pogwisch 1. Pors 1. Pøiske 1. Qvitzow 2. Ravensberg 2. Rodsteen 1. Roed 1. Rosenggaard 1. Rosenkrantz-Stygge 11. Rostrup 2. Rotfeld 2. Rud 3. Rytter 1. Rød 1. Rønnow 1. Sandberg 7. Schenck 1. Seefeld 4. Sehested 2. Serlin (med Krebs) 1. Skade (ny) 2. Skadeland-Pors 1. Skeel 6. Skiernow (ny) 1. Skalder 2. Skinkel (med Lillie) 1. Skovgaard 5. Skram 2. Smalsted 1. Sommer 1. Sparre i Skaane 4. Sparre i Sjælland-Grubbe 2. Spend 6. Stampe 1. Steen 5. Stensbæk-Slægten 1. Straale 1. Stygge 3. Størle 1. Stubdrup-Slægten 1. Svale 1. Svenske 1. Tegemad 1. Thott 2. Tinhuus 2. Tornekrands 2. Trolle 1. Udson 1. Uf 1. Ulfeld 4. Ulfstand 6. Urne 6. Urup 1. Walkendorff 1. Walstorf 1. Vasspyd 1. Venstermand 1. Vestenie 2. Viffert 7. Vind 2. Vinter 1. Vognsen af Stenumgaard 1. Vognsen-Elbek-

Munk 2. Vognsen af Hestrup 1. Vognsen af Hørbylund 2. Væbner 3. Endvidere 8 (Christiern Mogensen, Markvard Lauridsen, Jørgen Gundersen, Niels Jensen, Enevold Eriksen, Per Weyersen, Per Awesen og Mads Henriksen), der ikke kunne henføres til bestemte Slægter.

Der savnes i Recessen følgende da endnu levende Slægter: Ahlefeldt. Akeleye. Algudsen. von Andersen. Baad af Fyen. Bagge af Bornholm. Barfod. Beldenak. Bonde. Bosø-Slægten (med tredelt Skjold). Breide. Brøk af Estrup. Børialsen. von Deden. Dresselberg. Due af Ølsted. Flemming. Fredberg. Frithof. Gaas. Giordsen. Godov. Griis af Slette. Grim af Taasinge. Grott. Hals. Hartvigsen. Hesleholm-Slægten. Hjul. Høcken. Kid-Krag. Krabbe af Herpinggaard. Krafse. Krumpen. Leve. Lindenov. Løvenbalk. Magnussen. Marsvin. Moltke. Mule af Odense. Mund. Munk (med Murtinde). Navl. Oldeland. Oxe. Prip. Rantzow. Rask. Reventlow. Rosensparre. Rosenvinge. Rødding-Slægten. Saxstrup. Skave. Skinkel (med Søblade). Steensen. Stygge (med Paafuglefjer). Tridie-Slægten. Uck. Uldsax. Øster-Ulslev-Slægten.

5. De til Hyldingen 1584 tilsagte Adelsslægter og det da nævnte Medlemsantal.

Abildgaard 1. Ahlefeldt 1. Akeleye 4. Arenfeldt 3. Baad af Fyen 2. Baden 4. Banner-Høg 5. Barnekow 1. Basse (ny) 1. Basse af Vendsyssel 3. Beck 2. Below 1. Benderup-Vognsen 3. Bielke-Falster-Godske 3. Bild-Strangesen 4. Bildt 2. Bille 17. Bing 1. Bjørn 1. Blik 1. Bockholdt 1. Bommelberg 1. Brahe 8. Brøk af Estrup 1. Brøk af Barløse 1. Brockenhuus 12. Brun af Kongstedlund 2. Brun af Vindumgaard 1. Bryske 3. Budde 1. Børialsen 1. Daa 4. Dan 1. von Dohna 1. Dresselberg 7. Due (Taube) 1. Durham 1. Dyre-Lunge-Skeel 5. Emmiksen 1. Falster 1. Fasti-Skram-Splid 4. Fikkesen 1. Fredberg 1. Friis af Hesselager 1. Friis af Haraldskjær 2. Friis af Vadskjærgaard 5. Frithof 1. Gaas 1. Gagge 2. Galde 2. Galskyt 4. Galt 3. Gere-Most 2.

Giedde 1. Glambek-Rutze 1. Glambek-Raale-Staverskov 4. Godov 1. Green 1. Griis af Slette 1. Griis af Halland 1. Grubbe 4. Grøn 4. Gyldenstjerne 10. Gynge 1. Gøye 5. Haltrup-Slægten 1. Harbo af Nielsbygaard 1. Harbou 1. Hardenberg 2. Heidersdorf 1. Herpinggaard-Slægten 2. Hesleholm-Slægten 1. von Hobe 1. Holck 4. Huitfeldt 6. Hundermark 1. Hvas af Ormstrup 2. Hvas af Gjerholm 2. Hvas af Skjørholt 1. Høcken 3. Juel 12. Juel af Langeland 1. Juul 3. Kaas (med Sparre) 6. Kaas (med Murtinde) 6. Krabbe 5. Krabbe af Damsgaard 1. Krafse 4. Krag af Jylland 4. Krukow 2. Kruse 6. Lange-Munk 9. Laxmand 1. von Lepel 1. Leve 2. Lindenov 4. Lund 1. Lunov 1. Lykke 7. Løvenbalk 1. Maaneskjold 1. Maccabæus 1. Markdanner 1. van Mehlen 1. Mormand-Falk 6. Mund 1. Munk (med Bjelke) 7. Munk (med Murtinde) 1. Munk af Fjellebro 1. Munk af Veibjerg 1. Mylting 2. Navl 1. Norby af Uggerslev 2. Norby af Skovgaarde 4. Normand 1. Oldeland 3. Orning 1. Pachs 1. Papenheim 1. Parsberg 4. Paslick 1. Podebusk 2. Pors 3. Prip 1. von Qualen 1. Quitzow 5. Ramel 1. Rantzow 4. Reedtz 1. Rodsteen 1. Rosenggaard 2. Rosengiedde 2. Rosenkrantz 9. Rosensparre 1. Rosenvinge 2. Rostrup 3. Rud 6. Rytter 1. Rød 1. Rødding-Slægten 1. Sandberg 6. Saxstrup 1. Seefeld 2. Sehested 3. Skade 2. Skadeland-Pors 1. Skeel 2. Skinkel (med Lillie) 3. Skram 3. Smalsted 1. Sparre i Skaane 2. Sparre i Sjælland-Grubbe 4. Spend 2. Spiegel 2. Steen 1. Steensen 1. Straale 1. Stygge 3. Stubdrup-Slægten 2. Svale 3. Svave 1. Thott 5. Tornekrans 2. Tridie-Slægten 1. Trolle 2. Udsøn 1. Uldsax 1. Ulfeld 6. Ulfstand 4. Urne 10. Urup 2. Walkendorff 3. Vasspyd 1. Venstermand 5. Vestenie 1. Viffert 5. Vind 6. Vinter 1. Vognsen af Stenumgaard 2. Vognsen-Munk 1. Vognsen af Hestrup 1. Væbner 1. Endvidere 7 (Jakob Christensen i „Bielekold“, Jørgen Knudsen til „Bol“, Thomas Lauridsen til Mousgaard, Peder Madsen til Faurfeld, Hans Pedersen til Kjædeby, Clement Henriksen til Pæregaard og Niels Pedersen til Ørslev) af ukjendt Slægt.

I Tilsigelserne mangle følgende da endnu levende Slægter: von Andersen. Anrep. Bagge af Bornholm. Barnewitz. Breide. von Deden. Due af Ølsted. Grabow. Hartvigsen. Hørby. Kid-Krag. Krabbe af Halland. Lange (med een Rose). Magnussen. Marsvin. Moltke. Mule af Odense. Norman de la Navité. Pøiske. Reventlow. Rønnow. Serlin (med Krebs). Skovgaard. Uck. Uf. Walsdorf og Worm.

6. De i Adelsmandtallet 1655 nævnte Slægter og deres der nævnte Antal af Mandkjøn.

(Den spærrede Skrift betegner de Slægter, der ere ældre end 1545.)

Abildgaard 2. von Ahlefeldt 3. von Ahnen 1. Akeleye 6. von Andersen 1. Arenfeldt 4. von Aschersleben 1. Bagge af Holmegaard 1*). Banner-Høg 10. Barnekow 1. von Barstorff 1. Beck 2. Below 3. Bielke 5. Bildt 3. Bille 11. Blik 4. Blome 1. Blücher 1. Brahe 5. Breda 1. Breide**) 1. Brockenhuus 6. Brun af Vindumgaard 1. Bryske 1. Buchwaldt 5. Budde 3. Bülow 1. Daa 3. von Deden 1***). von Dehn-Rothfeller 1. Due af Ølsted 2***). Due (Taubé) 1. Dyre 2. Firchs 1. Friis af Hesselager 1. Friis af Haraldskjær 4†). Friis af Vadskjærgaard 5. Gagge 2*). Galde 1. Galt 1. Galtung 2. Gersdorff 3. Giedde 3. Grabow 1. Griis af Slette 2†). Grubbe 4. Gyldenstjerne 6. Handingmand 3. Harbo af Nielsbygaard 1. Harbou 2. Hartvigsen 2. Hohndorff 1. Holck 3. von Howen 1. Huitfeldt 2. Hvas af Gjerholm 2. Hvas af Skjøertholt 3. Juel 5. Juul 6. Kaas med (Sparre) 10. Kaas (med Murtinde) 10. Krabbe 5. Krabbe af Damsgaard 3. Krafse 1††). Krag 5. von Kratsch 1. Kruse 7††).

*) I Suhms Sml. II 164 staaer urigtig „Bagge“ for „Gagge“. **) Smst. 151 staaer urigtig „Breda“. ***) Smst. S. 152 er urigtig læst „Deden“ for „Due“. †) Smst. S. 150 staaer urigtig „Griis“ istedetfor „Friis“. ††) Smst. S. 170 er urigtig læst „Kruse“ for „Krafse“.

von der Kuhla 1. Kurtzer von Reichelsdorf 1. von Korbitz 1. Lange-Munk 3. Lange (med een Rose) 6. Linderot 1. Lindenov 4. Lunov 3. Lykke 7. Lützow 1. LöwenkLou 1. Maccabæus 1. Markdanner 1. Marschalck 1. Marsvin 1. Morman 2. Movadt 1. Mund 1. Munk (med Bjelke) 3. Navl 1. Nettelhorst 3. Norby af Skovgaard 1. Norman de la Navité 1. Oldeland 1. Orning 4. Parsberg 8. Paslick 1. Pentz 1. Plato 1. Podebusk 2. Pogwisch 3. Pors 2. Qvitzow 2. Rantzow 3. Reedtz 5. Regensberg 1. Reventlow 1. Rodsteen 2. Rohr 1. Rosenkrantz 14. Rosenvinge 3. Rostrup 1. Rytter (ny) 1. Sandberg 2. Sachs 1. Schionnehølle 1. Seefeld 7. Sehested 6. Settwitz 1. Skade 5. Skeel 3. Skinkel (med Lillie) 3. Skram 1. Sparre af Sjælland 4. Steensen 4. Svave 1. Teiste 1. Thott 4. von Tinhusen 1. Tridie-Slægten 1. Trolle 2. Uldsax 1. Ulfeld 6. Unger 1. Urne 14. Urup 1. Walkendorff 2. Vibe 1. Vind 4. Vognsen 2.

Der savnes de da endnu levende Slægter: von Barnewitz. Børialsen-Pors. Gøye. von Hadeln. Høcken. Kidkrag. Krabbe af Halland. Maaneskjold. Magnussen. Marselius. Moltke. Mule af Odense. Munk af Veibjerg. Nold. von Offenberg. Pachs. Papenheim. Ramel. Rosengiedde. Rothkirck. Schult. Sinclair. Uck. Walter.

7. Den danske Adel 1897.

(De vedføiede Tal angive Antallet af de i Danmark bosatte mandlige Medlemmer paa over 25 Aar. Slægter ældre end 1787 ere trykte med spærret Skrift.)

Abrahamsen 1. Adeler 5. von Ahlefeldt 23. von Andersen. Anker. Arenfeldt 1. von Arenstorff 4. Astrup. Aubert 1. Bang 2. Bardenfleth 4. Barnekow 4. Barner 11. Bartholin 6. Bauditz 14. Beck. von Beck 3. Bentzon 4. Benzon 8. Berner 2. Bernstorff 2. Berregaard 1. von Bertouch 2. Bildt. Bille 13. Blixen-Finecke 2. Blome. Blücher af

Altona. Bornemann 3. Bretton. Brinck-Seidelin 3. Brockdorff 6. Brockenhuus 7. Buchwaldt 11. Bülow 24. Castenschiold 25. Cederfeldt de Simonsen 3. Clauson-Kaas 2. Conradt-Eberlin 4. Daneskjold-Samsøe 8. Dirckinck af Holmfeld 3. Dorrien. von Ehrenstein. von Ellbrecht 4. Fabritius Tengnagel 7. Falkenskiold 1. de Falsen. Ferri. Fischer. Fischer-Benzon. Flindt. Folsach 3. Fonss 10. Galtung. Gersdorff 1. Glücksbierg. Grubbe. af Gyldenfeldt 3. Gyldenkrone 5. Gyldenstjerne. Günftelberg 2. von Gæhler 1. von Hadeln 2. Halling 1. Hambro. Harbou 1. Hauch 6. Haugwitz-Hardenberg-Reventlow. Haxthausen 12. Hedemann 18. Hegermann-Lindencrone 4. Heintze. Herbst 3. von Hielmerone. von Hobe-Gelting. Hoff 2. Hofmann. Holck 5. von Holck 4. von Holstein 21. Hoppe 4. Huitfeldt. von Huth 6. Høegh. Høegh-Guldberg 6. von Irgens-Bergh 6. Jermin 4. von Jessen 6. Juel 5. Juul 2. Kaalund 1. Kaas 8. de Klauman 2. von Klocker. Knagenhielm. Knuth 14. Kolderup-Rosenvinge 2. Krabbe I. Krabbe II 13. Krieger 9. Krogh 3. Ladiges 1. Lassen 5. le Normand de Bretteville 2. Lerche 15. le Sage de Fontenay 7. Leth 7. von Leunbach 4. Levetzow. de Lichtenberg 3. Liliencron I. Liliencron II. Lillenskiold 16. Linde 7. Lindholm 2. Linstow 4. von Lowzow 3. Luckner. de Lunzi. Lütken 9. Lüttichau 5. Lützow 1. Lövenfeldt 2. Lövenskiold 7. Lövenstjerne. Lowenson 1. de Lövenørn 1. von der Maase 2. von Mansbach. Mesmer von Saldern. Michaelsen 1. Molderup 1. Moltke 25. Moth 3. von Munthe af Morgenstjerne 2. Mylius 1. von Münnich 1. Neergaard 23. von Nutzhorn 3. Obelitz 5. Oldenburg 5. Oxholm 4. Petersdorff 2. von Plessen. Raben 1. Ramel. Rantzow 4. Reedtz 4. von Restorff. Reventlow 5. Reventlow-Criminil. Rosenkrantz 8. Rosenvinge 18. Rosenorn 17. Ross 5. Roemeling 1. de Roepstorff 1. Scavenius 9. Schack.

Schaffalitzky de Muckadell 8. Scheel 8. Schimmelmann 2. von Schleppegrell 1. von Schmettau 1. Schmidten 2. von Scholten 6. von der Schulenburg. Schulin 4. Sehested 12. de Serène d'Acqueria 2. Skeel 17. von Sperling 2. Sponneck 7. von Späth 6. Stampe 1. Stemann 4. Stibolt 3. Stiernholm 1. Stockfleth 7. Sundt. de Svanenskiold 3. Teilman 3. von Thienen. Thott. de Thurah 4. de Thygeson 1. Tillisch 6. Tramp 8. Treschow 11. Trolle. Tuxen. Undall 4. Urne 1. Walkendorff. Walterstorff. Wardenburg. von Wasmer. Wedell 17. Wedel 7. Wedel-Heinen 3. Werenschiold. Wibe. Wichfeld 3. Vind 7. Wleügel. von Voss 3. von Zepelin. Zytphen-Adeler 5.
